ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 3, Sayı 6 (30)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Haziran 1976

İşçi sınıfının, bütün emekçilerin savaşını örgütleyen TKP'ne konan yasak kaldırılmalıdır!

Güncel ve zorunlu

Memlekette sınıf savaşları biteviye sertleşiyor. Karşılıklı güçlerin yeralımı sürecinde, güç dengesinde hızlı gelişmeler oluyor.

Gerici egemen çevreleri, işbirlikçi burjuvaziyi saran telâş, korku artıyor. Gerici basın, bugünkü talancı, vurguncu, terörcü hükümetin elebaşıları: «Devlet temellerinden sarsılıyor!» feryadını bastılar. Evet, bu halk düşmanı devlet düzeni sarsılıyor, giderek çöküyor. Bu çöküşü önlemek çabasıyla işbirlikçi burjuvazi ve hükümeti kanlı, faşist biçimi yöntemlere gidiyor. Bütün gerici, cumhuriyet düşmanı, padişahçı, en bağnaz, koyu şöven güçleri ayağa kaldırıyor. Bu hükümet emperyalist çevrelere, Vaşington'a, Bonn'a, NATO'ya daha da sarılıyor. Onlara yeni ödünler, topraklarımızda Amerikalılara yeni saldırı üsleri veriyor, yeni kölelik anlaşmaları bağlıyor.

Burjuvazinin bu gidişi, geniş yığınların biteviye artan direnişleriyle karşılaşıyor. Artık alanlara, sokaklara, bulvarlara yüzbinler çıkıyor. Ve en önemlisi örgütlü çıkıyor. Savaşta başı işçi sınıfı çekiyor. Toplumun bu en devrimci gücü ezgiye, sömürüye, yabancı köleliğe karşı, barış, ulusal bağımsızlık, ileri demokratik bir düzen ve hükümet için savaşta toplumun geniş katmanlarını etkiliyor. Bu güçlerin en iyi temsilcilerini kendi çevresinde yavaş yavaş topluyor. Genci, avukatı, öğrencisi, mimarı, mühendisi, yazarı, artisti, hepsi bu savaşta yerini almaya çalışıyor.

Cumhuriyeti kurtarma savaşı gidiyor. Ulusal bağımsızlığı geri almak cengi gidiyor. İleri demokratik bir hükümet, işçi sınıfının, onunla omuz omuza geniş yığınların ağırlıklarını koyacakları bir erk, bir hükümet için savaş gidiyor. Türkiye Komünist Partisi, savaşın böylesi bir yön almasına az katkıda bulunmadı. Onun sloganları, belgileri giderek yığınlara mal oluyor. Artık TKP'nin varlığını, giden savaşın başında yer aldığını burjuvazi tanımak, yazmak zorunda kalıyor.

Bu durumda TKP'ne, komünistlere, bütün parti örgütlerine, organlarına büyük sorumluluklar düşüyor. Partinin politikasını titizlikle yürütmek. En başta, parti örgütlerini her yerde kurmak, bunları kuvvetlendirmek! Güncel ve zorunlu olan budur!

ASBP'nin kongresinde

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın, Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin IX. Kongresinde yaptığı konuşma

Değerli yoldaşlar!

Türkiye Komünist Partisi, bütün Türkiye komünistleri IX. Kongrenizi, Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin bu yüksek forumunu en içten, kardeşlik duygularıyla selâmlar!

Bu kongre tarihsel bir nitelik taşıyor. Bu forum, sosyalist ülkeler komünist partilerinin birbirini izliyen kongreler zincirinin önemli bir halkasını oluşturuyor. Bu forumlar sosyalist ülkelerde, her alanda kazanılan devsel kazanımları, gelişmiş sosyalist toplumdan komünizme geçiş sürecini gözler önüne seriyor. Bu bakımdan Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin XXV. Kongresi en belirgin ve somut bir örnektir. Bu yüce forumun dünyada, halklar, uluslar arasında, kamuoyunda etkileri, yankıları sürüp gidiyor. Bu kongreler, yeryüzü halklarının barış ve özgürlük savaşlarını güçlendiriyor. Kapitalist ülkelerde işçi ve komünist hareketlerini, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşımlarını destekliyor. Emperyalizme, gericiliğe, faşist biçimi zorbalıklara karşı geniş yığınların savaşlarına ışık tutuyor. Bu forumlar, işçi sınıfının, sömürü düzenine karşı verdiği savaşlara taze güç kaynağı oluyor.

Erih Honeker yoldaşın Marksçı-Leninci ilkelere, derin incelemelere dayanan raporu böylesi bir nitelik, böylesi bir önem taşıyor.

İlerici insanlık, Sovyet ordularının Hitler faşizmi üzerinde kazandığı tarihsel büyük utkunun 31. yıldönümünü kutladı. Bu utku, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nden sonra, insanlığın yazgısını belirliyen en güçlü bir dönüşümdür. Sosyalist ülkeler sistemi kuruldu. En başta Alman halkı Hitlerci faşist ezgiden kurtuldu. Sağlam temeller üzerinde Alman işçi ve köylülerinin sosyalist devleti, yepyeni Demokratik Almanya Cumhuriyeti kuruldu. Bu cumhuriyetin önünde yeni, geniş çevrenler açıldı. Toplumun yaşamında derin değişiklikler oldu. Ekonomi, teknik, bilim, kültür alanlarında hızlı bir gelişme vardır. Gelişmiş sosyalizm kuruculuğu dev adımlarla yürüyor. Halkın genlik (refah) düzeyi, yaşam standardı biteviye yükseliyor. Bu sosyalist devlet, uluslararası alanda gereken yerini çetin savaşımlarla aldı. Birleşmiş Milletlere üye oldu. Onu tanımak istemiyenler, tanımak zorunda kaldı. Demokratik Almanya Cumhuriyeti, Avrupa'nın göbeğinde barış ve özgürlüğün kalesinin en sağlam bir burcu oldu.

Almanya Sosyalist Birlik Partisi, onun Marksçı-Leninci yönetimi proleter enternasyonalizminin en olumlu örneklerini veriyor.

Türkiye komünistlerinin, Komünist Partisi'nin, Alman komünistleriyle, Komünist Partisi'yle çok eskiden bağları vardır. Savaş arkadaşlıkları uzaklara gider. Partimizin kurucularından kimileri, 1919'da, Berlin barikatlarında Spartaküstlerle omuz omuza savaşmışlardır. Alman komünistleri, partimizin Ankara'da toplanan II. ve İstanbul'da yapılan IV. Kongrelerine katılmışlardır. Kimileri, bizimle Sinop kalesinde yattı.

Türkiye Komünist Partisi, çok çetin, illegal koşullar altında savaşıyor. Amerikan, Batı Alman tekelleriyle işbirliği kuran, NATO gibi saldırganlık bloklarına bağlı olan gerici büyük burjuvazi, egemenliğini faşist biçimi yöntemlerle, sert terörle sürdürmek yolundan gidiyor. İşçi sınıfına karşı, bütün ilerici güçlere ve örgütlere karşı kanlı bir baskı vardır. Gerici, faşist karması hükümet, işbaşına geldiğinden bu yana, bir yıl içinde, sokak ortalarında faşist komandoların öldürdükleri işçilerin, devrimci öğrencilerin sayısı 50'yi aştı. Binlerce yaralı, tutuklu vardır.

Türkiye'de sınıf savaşları böylesi bir aşamaya girmiştir. Yasaklara, baskılara karşın, sürekli grevler, öğrenci, gençlik direnişleri biteviye gelişiyor. Ulusal bağımsızlık, ileri demokratik bir düzen ve hükümet için savaş yeni yeni boyutlar alıyor. Bu yılki 1 Mayıs gösterilerine, yalnız İstanbul'da 500 bin işçi, öğrenci, emekçi halk katıldı. *«NATO'ya hayır!» «Barışın, halkımızın baş düşmanı emperyalizme karşı, dünya barışı için savaşta birleşelim!» «Bağımsız, sömürüsüz, ileri demokratik bir Türkiye için savaşta birleşelim!» «Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!»* belgilerini haykırdı.

İşte böylesi bir savaş içinde Komünist Partisi gelişiyor. Yığınların savaşlarını

(Devamı 8. sayfada)

Ordu üstüne

27 Mayıs hükümet devirmesini ordu yaptı. Dayanıklı, tutarlı olmadı, olamazdı, Toplumun ilerici güçlerine, halka, hele işçi sınıfına hiç dayanmıyordu. Gerici, erk başından atılan güçlerin yeniden egemenlik başına gelmelerini önliyebilecek niteliği yoktu. Üstelik, getirilen Anayasanın garantisi hiç yoktu.

Bir kez daha tarihsel bir gerçek ortaya çıktı: Ne kadar iyi de olsa, egemenlik halkın, ilerici güçlerin elinde olmadıkça, Anayasa kâğıt üzerinde kalır. Karşı devrimci bir hükümet değişikliği onu yırtar, çöplüğe atar. 12 Mart'la işbirlikçi burjuvazi bunu yaptı.

27 Mayıs hükümet devirmesinden bu yana, hele 12 Mart'tan sonra, işbirlikçi burjuvazi ordu kadrolarını boyuna eledi. Ordu üst komuta kliği yerli ve yabancı tekellerle bütünleşmeye gitti. Burjuvazi, orduyu NATO'ya daha da bağladı. Onu, halka karşı vurucu güç olarak kullandı. Kıbrıs'a sürdü. İşbirlikçi burjuvazi bu yolda yürüyor.

Askersel okul ve Akademilerin kapıları emekçi çocuklarına kapatıldı. Ordudaki halkçı eğilimler sert baskı altına alındı. Bu eğilimlerin sosyal temelleri en azından subaylar katında zayıflatıldı. Militarist klik, Oyak Holding kanalıyla çeşitli bankaların, kumpanyaların yönetim kurullarına yüksek aylıklarla yerleştirilmek yoluyla doyuruluyor. Dışta saldırgan, içte faşist bir politikanın yığınlara dayatılmasında bu militarist klik en önde rol oynuyor.

Ne var ki ordu, şimdiki militarist klikten ibaret değildir. Ulusal kurtuluş savaşında emperyalizme karşı savaşmış olmanın geleneği ölüp gitmemiştir. Ülke içindeki sınıfsal çelişmelerin, iç ayrışmaların yansıma ve etkimeleri, yüzbinlerce erin emekçi yığınlardan gelmesi, bütün bunlar ordunun içindeki ilerici, yurtsever güçlerin varlığını doğuran tarihsel ve sosyal nedenleri oluşturuyor.

Bu durumda işçi sınıfının savaşkan öncüsü, TKP, haklı olarak silâhlı kuvvetleri, yurtsever, ilerici subay ve erleri halkımızın yanında saf tutmaya çağırıyor. Orduyu emperyalistlerin ve gerici-faşist hükümetin vurucu gücü olmaktan çıkarmak yurtsever, ilerici, komünist, demokrat er ve subayların bugün de kutsal amacıdır.

Provokasyon nedir?

Ülkemizde sınıf savaşları yükseliyor ve yayılıyor. Marksçı-Leninci politika ve ideoloji yığınları kavrıyor. Burjuvazi bu gelişmeyi köşesinden seyretmiyor. Her soydan provokatörü devrimci hareket içine salmaya çalışıyor. Çok yönlü provokasyonlar tezgâhlıyor. Bu durum karşısında komünistler, sosyalistler, tüm devrimci ve ilericiler son derece uyanık olmak zorundadırlar.

Ama, savaşın sadece provokasyonlara açık yanını görmek, bu yolda spekülâsyonlara girişmek, sınıf savaşının yeni öz ve biçimlerde yükselişine gözlerini kapamak küçük burjuvaca bir tutumdur, pasifizmdir. Öte yandan provokasyonları görmemek ve bu akışın sürecine kapılmak ise serüvenciliktir.

Provokasyonların amacı, işçi sınıfının birliğini parçalamak, devrimci hareketi Marksizm-Leninizm yolundan saptırmak, işçi sınıfı ile onun Marksçı-Leninci partisinin arasını açmaktır. Bilinçlenmesini körletmektir. Bundan ötürü provokasyonları önlemek için Maoizm, Troçkizm gibi her soydan ters akımlara karşı amansızca savaşmak zorunludur.

Kariyerizm, köşe kapmaca gibi küçük burjuva hastalıkları da burjuvazi için dolaylı provokasyon malzemeleridir. İşçi sınıfının bilinçlenmesini, Marksizm-Leninizme doğru akışını köstekliyen her çaba burjuvazinin ekmeğine yağ sürer. İşçi sınıfının devrimci sendikal gelişimi üzerinde hesapsızco, sorumsuzca bölücü çabalara girişmek, anti-komünizm histerisini yaymak böylesi bir tutumdur.

Bir eylemde sendikacıların aldığı konum tartışılabilir. Bu doğaldır. İşçilerin yığınsal eylemlere diğer demokratik güçlerle birlikte daha çok katılmasını sağlamak yapıcı bir tutumdur. Ama, «eleştiri» adı altında yıkıcı bir tutum almak, işçi sınıfı ile devrimci hareket arasına çomak sokmak, Komünist Partisi'ne arkadan, sinsice saldırmak kesinlikle burjuvazinin arayıp da bulamadığı bir şeydir. «İşçiler katılmasa bile yığınsal eylemlerin yapılabileceğini» ispatlamaya kalkışmak çocukça ve zararlı bir tutumdur. Serüvenciliktir.

Provokasyonları önleyecek en güvenli yol, yığınların içinde ve yığınlarla beraber olmaktır. Bireysel çıkışlardan kaçınmaktır. Küçük burjuva davranışlara, grupçuluklara karşı savaş günceldir. Sınıf savaşı içinde devrimci kesinlikle yer almak gerek. Ne pasifizm, ne maceracılık. Her adımda yığınları örgütlemek, onları uyarmak! Onlarla birlikte savaşın göbeğinde yer almak! Ön sıralarda savaşmak. Öncü olmak! Yığınları eğitmek! Onların savaşlarından ders almak!

Bunlar, komünistlerin hiç bir zaman unutmayacağı, gözden kaçırmayacağı Leninci ilkelerdir.

Devrim ve devirme

27 Mayıs hükümet devirmesi üzerinden 16 yıl geçti. Bu devirme çelişikliydi. Büyük burjuva ve ağa ikilisinin bir kolunu erkten düşürdü. Ama, bunların sömürü düzenine dokunmadı. Meclisi dağıttı. DP'lileri tutukladı. Menderes'i Yassıada'da astı. Ama Amerikan emperyalistleriyle bağlanan kölelik anlaşmalarına dokunmadı. NATO da kaldı. İşçi sınıfının, geniş halk yığınlarının sokaklara, alanlara çıkıp, bu hükümet devirmesini demokratik devrime, ileriye götürmesine karşı dikildi. Böylece devirme güdük kaldı.

Gene de, işçi sınıfının, ilerici güçlerin savaşımına, demokratik gelişmelere, sınırlı, göreli de olsa, yol açtı. Çelişkili bir Anayasa getirildi. Olumlu ve olumsuz yönlerine karşın, genel halk oylamasından geçti. «Yeni» Meclis seçimi oldu. DP «kapatıldı». Ama eski devlet mekanizmasına dokunulmadı. Bu mekanizmanın kilit yerleri, gene sömürgen, egemen sınıfların elinde kalmıştı. Gerici, halk düşmanı güçlere dokunulmadı, onlara serbestlik tanındı, DP gömlek değiştirip, kolayca AP oluverdi. Meclise girdi. İşbirlikçi büyük burjuvazi, Menderesin yerine, ondan daha Amerikancı, vurguncu, talancı takımını hükümet başına getirdi.

Yeni Anayasa, demokratik özgürlüklerin tepesine «Damokles'in Kılıcı» gibi asılı duran ceza yasasındaki faşist maddeleri kaldırmadı. TKP'ne konan yasak kaldı. Sonra, Anayasanın demokratik yönde koyduğu ilkeler, özel yasalarla sınırlandırıldı. Böyle olmakla birlikte bu Anayasanın olumlu ilkeleri işçi sınıfının ve ilerici güçlerin savaşımına, demokratik gelişmelere yol açtı. İşçi sınıfının legal, açık örgütlenmesi olanakları doğdu. İşte bu gelişme, sınıf savaşlarının böylesi bir yol alması, özellikle işçi sınıfının, memleketin politik yaşamına etkenliğini koyması, toplumun en devrimci gücü olarak ortaya çıkması burjuvazinin, egemen güçlerin ödünü kopardı.

12 Mart çıkışı böylesi bir gelişmeyi, özellikle işçi sınıfının atılımlarını kırmak, demokratik gelişmeleri ezmek amacıyla yapıldı. Burjuvazi kanlı, en sert faşist biçimi yöntemleri uygulamaktan çekinmedi. Kendisinin getirdiği Anayasa'yı baştan aşağı budadı. Bugünkü, gerici ve faşist karması hükümet bu budama işini sürdürüp gidiyor. İşçi sınıfı, demokratik güçler, Komünist Partisi burjuvazinin bu barbarlığına karşı savaşıyor. Anayasadaki demokratik hakları bunlar savunuyor.

27 Mayıs hükümet devirmesinin böylesi bir sonuç vermesi kaçınılmazdı. Yapılan devrim değildi.

Türkiye iflâsın eşiğinde

«Yılda 2 milyar lira ihracatı, 5 milyar lira ithalâtı olan Türkiye devlet olarak iflâsın eşiğindedir». Bunu, Amerika'da yayımlanan «International Report» bülteni yazıyor. Bülten, Türkiye'nin altın ve döviz rezervlerini erittiğini, emperyalist tekeller için güvenilir bir ülke olmaktan çıktığını belirtiyor. Türkiye'ye kredi açmak, yatırım yapmak isteyen emperyalist tekelleri uyarıyor.

Ülkemizin böylesi bir çıkmaza sürükleneceği belliydi. TKP'si, bu yıkımlı gidişi çoktan görmüş, ilerici güçleri, halkımızı sürekli uyarmıştır. Emekçi yığınlarını, işbirlikçi burjuvazinin ulusal çıkarlara aykırı halk düşmanı politikasına karşı örgütlü savaşa çağırmıştır.

Türkiye, emperyalizmin ekonomik, politik ve askersel örgütlerine bağlıdır. Bu, emekçi yığınların yaşamını cehenneme çeviren korkunç yıkımın başta gelen nedenleridir. Emperyalizmin ekonomik, politik ve parasal bunalımları giderek derinleşiyor. Brüksel'de, ard-arda toplanan Ortak Pazar ülkeleri ekonomi bakanları, bunalımlara hiç bir çıkar yol bulamadı, tam bir çaresizlik içinde dağıldılar.

Ortak Pazar ülkeleri ekonomilerinde bir sarsıntı olsa, bu, Türkiye'de depreme dönüşüyor. Türk lirası, gerici-faşist karması hükümetin işbaşına geldiği 1 yıl içinde 6 defa değer kaybetti. Son devalüasyondan ekonomimiz 1 milyar lira zarar gördü. Bunun ardından hemen ekmeğe, şekere, tuza, demire, çimentoya zam geldi. Emekçilerin günlük yaşamlarında kullandıkları zorunlu gereksinme mallarının fiyatları, son 1,5 yıl içinde, % 50– % 100 oranında arttı. Gerçek işçi ücretleri, bu dönem içinde, % 3 oranında düştü. İstatistik rakamlara göre, her yıl yarım milyon köylü evini, tarlasını, varını yoğunu kaybediyor. Bunlar kentlere akıyor. Türkiye'nin en büyük endüstri yatağı olan 4 milyonluk İstanbul'da oturanların yarısı köylerden gelmedir. Devlet istatistiklerine göre bile, Türkiye'de bugün sürekli işsizlerin sayısı 3,5 milyondur.

Bunalımların derinleşmesi burjuvazi içindeki ayrışmaları, çelişkileri de hızlandırmıştır. Öngörülü burjuva çevreleri, endüstricileri, yazar ve gazetecileri de hükümetin ulusal çıkarlara aykırı tutumuna, Ortak Pazar gibi emperyalizmin sömürü tuzaklarına karşı çıkmaktadırlar. Ülke yararına bir endüstri politikası izlenmesini, yabancı sermayenin kontrol altına alınmasını istemektedirler.

Bunalımların böylesine alıp yürümesi işçi, memur, dar gelirli, esnaf, ara tabakaların iş, ekmek ve özgürlük savaşını daha da etkiliyor. Emekçiler, bunalımların karşısına yarım milyonluk dev çıkışlarıyla dikiliyorlar. *«Ölüm saçan fantomlar değil, kreşler istiyoruz!» «Tanklar değil, iş, ekmek istiyoruz!»* haykırışlarıyla sokaklara, meydanlara çıkıyorlar. Halkımızın bu savaşı emperyalist köleliğe, NATO'ya, topraklarımızdaki saldırı üslerine, hükümetin faşist tırmonışına karşı savaşla örülüyor, ulusal nitelik kazanıyor.

İki başlı canavar

Burdur, Afyon, Denizli ve Konya yörelerinin haşhaş ekicileri, Karadeniz bölgesinin 140 bin çay üreticisi, «tarım reformu» ninnisiyle uyutulmak istenen Urfa'nın topraksız yoksulları, topraklarına yeni NATO üsleri kurulan evlerinden, yerlerinden sürülen Çorlu ve Hayrabolu köylüleri iki başlı canavarla pençeleşiyor. Bu iki başlı canavar: Amerikan emperyalizmi ve onun emekçi halkımıza dayattığı faşist karması hükümettir. Hacıağalar, bankalar, patronlar, vurguncu tüccarlar, büyük çiftlik sahipleri bu iki başlı canavarın kentlerimize, köylerimize uzanan elleri ayaklarıdır.

Canavarın Amerikalı başı günlerdir zehir saçan uçaklarıyla, helikopterleriyle Burdur ve çevresindeki haşhaş ekinlerini yok ediyor. Demirel Hükümetinin jandarması da «kaçak haşhaş ekimi yaptı» diye yüzlerce köylüyü tutukluyor, karakollarda sopadan geçiriyor. Karadeniz bölgesinde çay yetiştiricilerin alınteri, tek geçim kaynağı ürünü yok pahasına alınıyor.

Bir yandan da ağalar, jandarmanın desteğinde, köylünün, hazinenin topraklarına el koyuyor. Yer yer köylü-jandarma, komando çarpışmaları, köylü ayaklanmaları bütün bir bölgeyi kapsıyor. Köyde de böylesine sertleşen, geniş ölçüler alan sınıf savaşları, köylü hareketleri karşısında Amerikancı, faşist karması hükümet kuduruyor.

Başka bir olgu daha var: işçi sınıfının güçlü çıkışları, yarım milyonluk gösteri ve mitingleri yoksul köylü yığınlarını da etkiliyor. İşçi sınıfının bu dev çıkışlarına katılan öğretmen, yurtsever genç, tarım işçisi köye döndüğünde köylüye bunları anlatıyor. İşçi-köylü bağlaşıklığının kurulmasına önemli katkıda bulunuyor. Köylünün toprak ve özgürlük savaşımını, Kürt halkının direnişlerini, işçi sınıfımızın başını çektiği anti-faşist, anti-emperyalist savaşla örme görevi parti örgütlerinin, tüm komünist ve ilericilerin önünde durmaktadır.

İki başlı canavara karşı tüm soyulanların, kıyılan, sürülenlerin, ezilen ulusların, Kürt, Laz, Arap bütün halkların birlikte savaşmaları zorunluktur.

Öğretmenin yeri?

İstanbul'daki dev 1 Mayıs yürüyüşünü gördükten sonra böyle bir soruya kesinlikle yanıt vermek gerekiyor: Öğretmen işçi sınıfından, emekçilerden yanadır ... DİSK'in 1 Mayıs çağrısına coşkuyla katılan ilerici kuruluşların yanında TÖB-DER yer aldı. Yarım milyonluk mitinge sadece İstanbul ili öğretmenleri değil, Trakya ve Anadolu köy ve kasabalarından koşan öğretmenler de katıldı, işçilerle kolkola, omuzomuza yürüdü.

Bilinçlenmenin bu aşamasına varmc kolay olmadı. İşçiye, köylüye, diğer emekçi insanlara en yakın aydın, öğretmendir. Ama, yine de egemen sınıfların destekçisi, dayanağı sayılıyordu. İşçiye köylüye tepeden bakmasa, onlara karşı olumsuz tutum almasa da, karşıt sınıfın, burjuvazinin yanındaymış gibi görünüyordu. Türkiye'de, tek parti dönemi ve özellikle 1950'den sonra burjuvazinin gerici kanadının ağır baskısı, öğretmeni uyanmaya, bilinçlenmeye doğru itti. Orta katmanlarda ayrışma sürecinin hızlanması, sınıf savaşlarının giderek sertleşmesi öğretmeni de bu savaşta yerini almaya zorladı.

Sağcı, gerici burjuvazinin Anayasal hakları, cumhuriyetin lâiklik gibi ilkelerini çiğnemesi, toprak reformuna yanaşmaması, köy enstitülerini kapatması, imam-hatip okulları açması v. b. elbette ki öğretmeni tedirgin edecekti. Buna, bir de, yurdun Amerikan emperyalizminin uydusu haline getirilmesiyle, bağımsızlığımızın yitirilmesi eklenince, öğretmenin yerini iyice belirlemesi şart oldu.

Ne var ki bu süreç uzun sürdü. Memleket gerçeklerini günlük yaşamıyle çok yakından tanıyan öğretmen, işçi sınıfından yana olması gereğini, güç te olsa, anlamaya başladı. Öğretmen uyandıkça, sınıfsal konumunu seçmeye başladıkça burjuvazi telâşlandı. Öğretmene bir yandan faşist biçimi terörle, kıyımla saldırdı. Öte yandan şövenliği körükledi. Maocuları sürdü öğretmenlerin üzerine. Öğretmen böylesi bir savaş çemberini yarmak zorundaydı.

Bugün, TÖB-DER'in çevresinde kenetlenmiş olan öğretmenler, 1 Mayıs yürüyüş ve mitinglerinde, burjuvaziye de, bozgunculara da hangi sınıftan yana olduklarını gösterdiler. Bu olay, anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin savaşına önemli bir katkıdır.

Köy emekçilerinin toprağa ve ekmeğe kavuşması, ağaların yumruğundan kurtulması için savaş!

Sosyalist dünyada 1 Mayıs

1 Mayıs 1886'da Şikago tekstil işçileri 8 saatlik iş günü için, patronların karşısına dikildi. Bu örgütlü savaşın etkisi, tüm dünyaya dalga dalga yayıldı. 1886'da Paris'de toplanan 1. Enternasyonal 1 Mayıs'ı işçi sınıfının uluslararası dayanışma ve savaş günü ilân etti. Ama 1 Mayıs gerçek anlamını 1917 devriminin gerçekleşmesi, ilk sosyalist devletin kurulmasıyla aldı. Sosyalist ülkeler topluluğunun oluşmasıyla daha güçlü bir silâh oldu.

1 Mayıs davasının gerçekleştiği sosyalist ülkelerde sömürü, toplumsal yaşamdan silindi. 1 Mayıs'ı yediden yetmişe tüm halk özgürce kutlamaya başladı. 1 Mayıs burada halk bayramı niteliğini aldı. Ama bu ülkelerin emekçileri, günümüzde sömürü ve gericiliğin ocağı olan kapitalizme ve emperyalizme karşı sınıf savaşını daha da etkili yürütüyor.

Dünya halkları 31 yıl önce sosyalizmin gücünü açıkça gördü. Sovyet orduları faşizmi bir sistem olarak ezdi. Ama emperyalizm ayaktadır, saldırgandır. Üçüncü bir dünya savaşı açamıyor, Helsinki'de masa başına, Viyetnam'da dize geliyorsa, yeni yeni devletler sömürü zincirini kırabiliyorsa, bunda sosyalist ülkelerin emekçilerinin payı büyüktür. Emperyalizmin ayağını denk alması, barışın korunması, sosyalist ülkeler topluluğunun ekonomik ve askersel gücüne bağlıdır. Bu gücün yaratıcısı da sosyalist ülkeler işçi sınıfı, emekçileri, halklarıdır. Bu memleketlerdeki 1 Mayıs yürüyüşlerinde yansıtılan her başarı ve kazanım, emperyalizmi gemliyen gücün arttığını gösterir. Bu başarı ve kazanımlar, böylece, kapitalist devletler işçi sınıfına ve ulusal kurtuluş savaşı veren halklara somut bir yardımdır.

Bu yılki 1 Mayıs, sınıf savaşındaki konumların yeni bir aynası oldu. Mao yönetimi Çin halkının 1 Mayıs'ı kutlamasını yasakladı. Bu yasaklama ve sosyalist ülkelere azgınca saldırı enternasyonalizmden ne denli uzaklaştığını, emperyalizmle, gericilikle bütünleştiğini, karşı devrim köşesinde yer aldığını gösterdi. Bu bakıma Maoculuğa karşı savaş, anti-emperyalist, anti-faşist savaştan ayrılmaz. Sovyetler Birliği'yle, komünizme doğru ilerleyen öteki sosyalist ülkelerle dayanışma da bu savaşın kopmaz bir parçasıdır.

Lenin köşesi

İşçi sınıfının devrimci rolü

V. I. Lenin, toplumun temel üretici gücü, tarihsel gelişme sürecinin başlıca itici gücü olan işçi sınıfının kapitalizme, sömürüye karşı savaşta en devrimci, en ilerici güç olduğunu belirtir. Ve der ki: «Çağdaş toplumda sonuna.dek biricik devrimci sınıf proletaryadır. Bunun için de tüm halkın demokratik dönüşümler için verdiği savaşta, tüm emekçilerin, sömürülenlerin kıyıcılara ve sömürücülere karşı savaşında öncü, başı çeken güçtür.» (Tüm yapıtları, c. 20, s. 308.) «Ancak proletarya, üzerine düşen büyük ödevleri başarabilecek durumdadır. Çünkü, uygarlık toplumunun en güçlü ve en ilerici sınıfıdır. Gelişmiş ülkelerde nüfusun çoğunluğunu oluşturur. Az gelişmiş ülkelerde de proletarya gibi çalışan yarı-proletaryayı, yine nüfusun çoğunluğunu oluşturur.» (C. 39, s. 16.)

Lenin, Marks ve Engels'in dünya devrim hareketine hizmetlerini belirtirken şöyle der: *«Marks ve Engels'in büyük evrensel-tarihsel hizmeti tüm ülkeler proletaryasına kendi rol ve yeteneklerini, sermayeye karşı devrimci savaşa ilk başlama, bu savaşta tüm emekçileri, sömürülenleri kendi etrafında toplama görevini göstermeleridir.» (C. 37, s. 169.)*

V. I. Lenin, işçi sınıfının toplumsal yaşamın göbeğinde yer aldığını, diğer ilerici güçlerin öncüsü olduğunu belirtir: «Proletarya tüm emekçilerin, sömürülenlerin öncüsü olarak toplumsal yaşamın her alanında aktif bir rol oynar. Bundan dolayı da en devrimci güçtür.» (C. 41, s. 193–194.) «İşçi sınıfı emekçi yığınlarını devrimci çıkışlara çekmektedir. İşçi sınıfı onlara devrimci savaşı öğretmekte, kurtuluş yollarını göstermektedir. İşçi sınıfı onları sözde değil, kendi eylemleriyle, örneğiyle eğitmektedir. Kendi örneğiyle politik ve ekonomik istekleri birleştiren yığınsal devrimci çıkışlara yöneltmektedir.» (C. 23, s. 302.)

Lenin, gerici düzeni yıkacak başlıca gücün işçi sınıfı olduğunu söyler: *«Gerici düzeni ancak örgütlü ve bilinçli güç olan proletarya devirebilir. Çünkü proletarya diğer güçlere kendisinin de bağımlı olduğu sömürüden kurtuluş yollarını gösterir, güçlü devrimciler ordusunun çekirdeğini oluşturur. Onun disiplinli, örgütlü ve kahramanlıklar dolu savaşı karşısında hiç bir gerici düzen tutunamaz.» (C. 12, s. 57.)*

Lenin, tüm işçilerin çıkarlarının objektif olarak aynı olduğunu, bunun için proletarya enternasyonalizmini güçlendirmelerini salık verir: *«İşçi sınıfının çıkarları çeşitli uluslara bağlı işçilerin proletarya örgütlerinde birleşmelerini gerektirmektedir. Ancak böyle örgütlerde birleşme proletaryaya uluslararası sermaye ve gericiliğe karşı başarılı bir savaş yürütme olanağı vermektedir.» (C. 24, s. 58.)*

«Onların sağlam birliği tüm emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunun ve aydın geleceğinin biricik garantisidir.» (C. 10, s. 81.)

Memleketimizde de en devrimci, başıçeken güç Türkiye işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı toplumun en ilerici, en devrimci, en örgütlü, en bilinçli, başıçeken gücü olduğunu İstanbul'daki yarım milyonluk çıkışıyla bir kez daha göstermiştir.

1 Mayıs'ta gençlik

Bu yılki 1 Mayıs gösterileri işçi sınıfı hareketinde yeni bir dönemin açıldığını müjdeledi. Bu olay, toplumsal gelişmelerin, sınıfsal güçlerin birbirine aykırı iki uçta yer alışının bir aynası oldu. Bir yanda bir avuç sömürücü, vurguncu ve en başta Demirel Hükümetinde simgelenen işbirlikçi kodaman burjuvazi. Öte yanda sömürülenler yığını. Bugünkü baskıya, zulme karşı koyanlar, devrimci sendikasında bütünleşen işçi sınıfı. Bu iki uç arasındaki uçurum 1 Mayıs'ta daha da derinleşti.

Ulusal çıkarlardan, barış ve demokrasiden yana olanlar 1 Mayıs'ta: *«Bu düzeni yıkacak, halktan yana bir hükümeti işbaşına getirecek ana gücün-işçi sınıfının yanındayız»* dedi.

Yurtsever gençliğimizin göğsü 1 Mayıs'ta yine onurla kabardı. Genç işçi, aydın ve öğrencilerimiz İstanbul caddelerini, alanlarını dolduran yarım milyonun bir parçası olmakla övünebilir. İşçi sınıfında olduğu gibi, gençlik hareketinde de hızlı bir bilinçlenme sürecini damgalayan bu olgu, burjuvaziyi ve yardakçılarını titretti. Halkımızı, yurtsever gençlerimizi, cezaevlerinde tutuklu yatan nice genç komünisti, sosyalisti bu olay yüreklendirdi. Halk düşmanlarına karşı savaşta onların gücüne güç kattı. İşçi-gençlik bağlaşıklığını yeni bir aşamaya yükseltti.

Yurt dışında bulunan gençlerimiz de bu sürecin içinde olduğunu gösterdi. 1 Mayıs'ta enternasyonal dayanışmanın parlak örneklerini verdi. Yerli-yabancı işçi kardeşleriyle birlikte, sömürüye, gerici-faşist karması hükümete karşı savaş kararlılığını dile getirdi.

1 Mayıs işçi ve gençlik hareketine damgasını vurarak geçti. Ama onun ülküleri uğrundaki savaş sürüyor. Halkımıza dayatılan Demirel Hükümeti yerinde duruyor. Faşist tırmanışı sürdürüyor. Bu halk düşmanı hükümeti alaşağı etmek, yerine gençlik sorunlarına da köklü çözüm getirecek ulusal bir hükümet için savaş sertleşiyor. 1 Mayıs kazanımlarının yarattığı yeni olanaklardan gereği gibi yararlanmak, bunları daha da ileri götürmek gerek.

Oluşmaya başlayan anti-faşist cepheyi genişletmek, pekişen işçi-gençlik bağlaşıklığını geliştirmek, herşeyden önce komünistlerin ödevidir. Bunda genç komünist militanlara büyük sorumluluklar düşmektedir.

Dayanışma

İşbirlikçi burjuvazi, emperyalizme yalnız madenlerimizi, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi, topraklarımızı satmakla kalmıyor. 1 milyona yakın işçimizi, toplumun bu en yaratıcı, en ilerici gücünü de emperyalist tekellere, Batı Avrupa firmalarına «eti senin, kemiği benim» deyip satıyor. İşçi sınıfını bu yoldan da parçalamaya, bölmeye çalışıyor. Onu, halkımızın «iş, ekmek, özgürlük ve ulusal bağımsızlık» savaşından koparabileceğini sanıyor.

Ne var ki, işbirlikçi burjuvazi, onun hükümeti «evdeki hesabın çarşıya uymadığını» 1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının savaş ve dayanışma gününde bir kez daha gördü. İşçi sınıfımız, emekçiler bu büyük günü hem yurtta, hem yurt dışında yığınsal, örgütlü, düzenli bir biçimde kutladılar.

Batı Avrupa ülkelerindeki işçilerimiz, 1 Mayıs'ı yıllardır, bulundukları ülkelerin emekçileriyle, öteki uluslardan işçilerle kutluyor. Ama bu yılki 1 Mayıs gösteri ve yürüyüşleri, yığınsallığı, örgütlülüğü, disiplini ve somut isteklerin haykırılması açısından daha yüksek bir düzeyde oldu.

Batı Almanya, İngiltere, Fransa, Belçika, Batı Berlin, Hollanda ve İsveç'teki işçilerimizin demokratik örgütleri, 1 Mayıs hazırlıklarını sendikalarla, komünist ve işçi partileriyle sıkı bir işbirliği içinde yürüttüler. ATTF, Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi (TBÖK), bunlara bağlı kuruluşlar, işçilerimiz, öğrencilerimiz ve aydınlarımız arasında yoğun bir eylem yürüttüler. 1 Mayıs gazeteleri, bildirileri, çağrıları yayınladılar. 1 Mayıs belgilerinde öz istemlerini, Anayurttaki tüm emekçilerin savaş belgileriyle, uluslararası işçi sınıfının enternasyonalist istekleriyle ördüler.

Böylece Batı Avrupa ülkelerindeki işçilerimiz Türkiye işçi sınıfının kopmaz bir parçası olduğunu, yurdumuzda faşist zorbalığa, terör ve baskıya, halk düşmanı, azılı gerici hükümetin alaşağı edilmesi için savaşan halkımızın yanında yer aldığını bir kez daha gösterdiler. Emperyalizme, ırkçılığa, faşizme, ulusal ezgi ve baskıya karşı, barış, güvenlik, halklar arasında dostluk, sosyal ilerleme ve sosyalizm için savaşan halklarla dayanışmayı somut bir biçimde uyguladılar.

On binlerce işçimiz, 1 Mayıs gösteri ve mitinglerinde; «Türkiye Komünist Partisine özgürlük!» sloganını haykırdı. Böylece politik bilinçliliğin en güzel örneğini verdiler. Bu da TKP'nin yurdumuzda olduğu gibi yurt dışında da işçi ve öğrencilerimiz, aydınlarımız arasında etkinliğinin arttığını vurgulamaktadır.

Sendikalar, bütün sarı yöneticilerden, emperyalizmin, burjuvazinin ajanlarından temizlenmelidir!

Uluslararası birlik

Kapitalizmin ekonomik, politik ve sosyal bunalımı günden güne derinleşiyor. Bunalımın sonucu, işsizlik, hayat pahalılığı, işçi sınıfının, emekçi yığınların yaşam koşullarını daha da ağırlaştırıyor. Komünist ülkelerde, bu arada Türkiye'de işçileri işten çıkarmalar, işletmeleri kapatmalar yaygınlaşıyor.

Emperyalizmin çökme süreci hızlandıkça, tekeller, işçi sınıfının ekonomik, politik ve sosyal haklar uğrunda yürüttüğü savaşımını baskı ve terörle bastırma eğilimini şiddetlendiriyorlar. Ama, emperyalizmin, gerici güçlerin, tekellerin bu işçi, halk düşmanı politikası, dünya devrimci hareketinin ana güçlerinden biri olan kapitalist ülkeler işçi sınıfının demokratik hak ve özgürlükler savaşını, sosyalizm savaşını engelliyemiyor. İşçi sınıfı yalnız ekonomik istekler çerçevesinde kalmıyor. Demokratik bir düzen, barış ve özgürlük için savaşıyor. Federal Almanya, İngiltere, Fransa, Amerika, Japonya, İtalya ve öteki kapitalist ülkelerde zincirleme grevler, yığınsal direnişler sürüp gidiyor. İşçi sınıfı bugün daha örgütlü, daha bilinçli, daha çetin bir savaş yürütüyor. O, yüksek politik etkinliğini somut bir biçimde gösteriyor.

Bu gelişmenin en canlı örneği, kapitalist ülkelerde, dünya emekçilerinin savaş ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta düzenlenen yığınsal gösteri ve yürüyüşler oldu. 1 Mayıs'ta sokakları, meydanları dolduran milyonlarca emekçinin ana belgisi: «Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!» parolasıydı. Bu yılki 1 Mayıs gösterilerinin başka bir özelliği de, Markşçı-Leninci ilkeler üzerine oturtulmuş proletarya enternasyonalizminin somut örneklerle belirlenmesidir. Barışı ve güvenliği güçlendirme, emperyalizmin harpçi plânlarını geriletme savaşımının yeni boyutlara ulaşmasıdır.

Çağımızda devrimci hareketin üç ana gücü; dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleri güçleniyor. Buna karşılık emperyalizmin çökme süreci hızlanıyor. Bu olgu, tüm ezilen sınıf ve katmanların, baş düşman emperyalizme karşı savaşta yalnız ulusal değil, uluslararası alanda da birlik ve dayanışmalarını güçlendirmelerini zorunlu kılıyor. Kapitalist ülkelerde gelişen işçi direnişleri, yığın eylemleri bunu gösteriyor. Uluslararası gericiliğe karşı, uluslararası birlik ve dayanışma yığın direnişlerinin temel taşını oluşturuyor.

Ortak savaş

Ulusal güçlerin eylem birliği günümüzde yalnız bir belgi değil, anti-emperyalist, anti-faşist savaşın güçlü bir silâhıdır. Tüm işçi sınıfının, Kürt, Laz, Arap tüm uluslar emekçilerinin, tüm işçi, emekçi örgütlerinin sıkı birliği olmadan, proletarya tarihsel görevini yapamaz. Bugünkü gerici-faşist karması hükümeti halkımızın başından atamaz, kendisinin de görev alacağı, politik varlığını koyacağı ilerici, halktan, yana bir hükümeti işbaşına getiremez.

Türkiye Komünist Partisi, bu Lenin'ci çizdigen yürüyor. Proletarya bu çizgiyi izliyor ve işbirlikçi burjuvazinin, gerici, sömürgen sınıfların karşısına örgütlü, yığınsal çıkıyor: İlerici, demokratik güçleri, örgütleri çevresinde topluyor, onları anti-emperyalist, anti-faşist savaşın içine çekiyor.

İşçi sınıfının görkemli İstanbul mitingi, böylesi bir olgudur. Faşist saldırılara hedef olan CHP örgütlerinden tutun da, memur ve mühendislere, TÖB-DER'li öğretmenlere, ilerici-yurtsever gençlere, emekçi kadınlara kadar herkes mitingteydi. Faşist tırmanışın, sömürünün karşısında olan herkes işçi sınıfının yanında gerçek yerini aldı. Bu olay, TKP'nin savunduğu ulusal güçler arasında savaş birliğinin, dialog kurmanın boş lâflarla, bölük, pörçük çıkışlarla değil, somut eylemlerle, yığınsal çıkışlarla gerçeklebileceği ilkesini bir kez daha doğruluyor.

Türkiye proletaryası, onun sendikal ve politik örgütleri, TKP, emekçilerin, bütün halkın savaş birliğini perçinliyen İstanbul mitingi gibi, barış ve özgürlük mitinglerine karşı değildir. Önemli olan, bütün bu çıkışları örgütlemek, tek bir hedef etrafında birleştirmek, ortak bir savaş plâtformu uygulamaktır. Başkaca «barış ve özgürlük» istemleri hayal olur. Halkımız somut barış ve özgürlük için savaşıyor.

İşçi sınıfının 1 Mayıs çıkışı, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşında ve ulusal demokratik güçlerin birliğini sağlama yolunda yeni bir aşama, ileri bir adımdır. Şimdi, günün konusu, bu ileri adımları, yeni atılımlarla pekiştirmek ve savaşı ana yatağına oturtmaktır. Bunun için TKP'si, ulusal, demokratik güçleri, ezilen ve sömürülen tüm emekçileri birliğe çağrıyor. Kürdünü, Arabını, hepsini barıştan ve demokrasiden yana olan herkesi somut isteklerle örgütlü savaşa çağrıyor. Proletaryanın İstanbul mitingiyle oluşmaya başlayan ileri atılımları desteklemeye, savaşı sürdürmeye çağrıyor. Elele, omuz-omuza verip gerici-faşist karması hükümeti yıkmaya çağrıyor.

Sınıf savaşları sertleşiyor

Türkiye'mizde sınıf savaşları gittikçe sert biçimler alıyor. İki düşman ordu karşı-karşıya dikilmiştir. İşbirlikçi burjuvazi, gerici, faşist karması hükümet kanla, kurşunla saldırıyor işçi sınıfına, karşısındaki bütün güçlere. Faşizme tırmanıyor. Anayasada demokratik, ilerici ne varsa hepsini buduyor.

Ortak hükümetin bu kanlı saldırılarını, faşist yöntemlerle koyu karanlıklara tırmanışını savunan besleme basın, egemen çevrelerin kapıldıkları telaş ve korkuyu da açığa vuruyor. «Adalet» gazetesi, 1 Mayıs'ın ertesi günü: «Devlet temellerinden çatırdıyor» yaygarasını bastı.

İşte bu çatırdayan çöküşten, bunalımların burgacından sıyrılmak çabasıyla, Demirel ve ortakları zorbalığa hız veriyorlar. Gene bu bataklıktan kurtulmak umuduyla Amerikan, Batı Alman tekellerine, emperyalistlere, «NATO» elebaşlarına daha kölece bağlanıyor. Amerika'yla bağlanan yeni ikili anlaşma bunun en belirgin belgesidir. Bugün politik erki elinde tutan çevreler halkımızın, en geniş yığınların ulusal çıkarlarını amansızca çiğniyorlar. Gene böylece, sosyal, politik çelişkileri, bunalımları daha da derinleştiriyorlar. Böylece, kapitalizmin, emperyalizmin genel bunalımı Türkiye üzerindeki hegemonyaları daha da üsteliyor.

Bu gidişin, işbirlikçi burjuvazinin tutturduğu halk düşmanı politikanın, emperyalist baskının karşısında bütün bir halk, ulusun en ilerici güçleri, özellikle toplumun en devrimci kesimi olan işçi sınıfı, onun örgütleri, onun savaşkan öncü kolu Türkiye Komünist Partisi yer almaktadır.

Bu yıl ki 1 Mayıs gösteri ve mitingleri, yalnız işçi ve sendikal hareketin değil, ulusal bağımsızlık, ileri demokratik bir düzen, barış ve özgürlük için, bunları sağlıyacak böylesi bir hükümet için, yığınsal savaşın gelişme yollarına gür bir ışık tuttu. 500 binlik İstanbul gösteri yürüyüşü, dev miting! Bu, derin bir patlamaydı.

Bu yığınsal gösteriler, mitingler, grevler süregendir. Sonra, gittikçe daha örgütlü, düzenli oluyor. Ama en önemlisi, Komünist Partisi'nin giderek güçlenmesidir. Proletarya, işçi sınıfı, halk yığınları, ulusun ilerici güçleri Komünist Parti'sinin politikasını günden güne benimsiyor. Ona aklı yatıyor. TKP'nin belgilerini, sloganlarını, şarkılarını, türkülerini meydanlarda gürül gürül haykırıyor, söylüyor. Faşist tırmanışa, kurşun yağmuru altında karşı çıkarken, yığınlar: «TKP'ne özgürlük» diyor.

Böylesi bir gelişme, Komünist Partisi'ne, komünistlere büyük sorumluluk ve görevler yüklüyor. Yığınlara daha derin inmek. Parti taban örgütlerini güçlendirmek. Karşımızda gerici, halk düşmanı hükümeti ulusun başından atmak savaşı duruyor.

Sendikal Birlik

İşçi sınıfının sendikal birliği günün baş sorunlarından biridir. Bunu hangi örgüt yapabilir? DİSK! Bu federasyon nicel ve nitel olarak hızla büyüyor, gelişiyor. DİSK, yarım milyon emekçiyi kucaklıyor. Sendikal ve ekonomik hakların yanısıra, NATO'dan çıkmak; ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak, halktan yana köklü değişimleri sağlamak, faşist yasaları kaldırmak ve bütün bunları gerçekleştirebilecek ileri demokratik bir hükümet için savaşıyor. Böylesi bir savaş, işçi sınıfının sendikal birliği olmadan zor yürütülür.

DİSK'in gelişiminde komünistlerin, sosyalistlerin, işçi sınıfından ve onun birliğinden yana olan tüm gerçek sendikacıların payı vardır. DISK onların ortak çabalarının bir ürünüdür.

DISK'in bu gelişimini bazıları sağdan, bazıları da «sol»dan yorumluyorlar. Bu sağ ve «sol» yorumlar, özellikle ve öncelikle işçi sınıfının sendikal birlik savaşımını köstekliyen eylemlere «teorik» kılıf hazırlamak çabasıdır.

DISK'te işçi sınıfından yana sendikacıların birleşmesi sürecini önlemek girişiminin başında işbirlikçi burjuvazi ve hükümeti geliyor. Sarı sendika ağaları, Tunçlar bunların yanında yer alıyor. Patronlar ve örgütleri, her zaman, hele dengeyi süngüyle kendisinden yana çevirmeye çalıştığı sinsi ve açık sıkıyönetimler sırasında. DISK'e yumruk sallamıştır. Onu karkutmak istemiştir.

Demirel hükümetinin kırım ve kıyım politikasına destek olan, işbirlikçi burjuvazinin, kanlı diktatörlüğüne «hür rejim» diyen Tunç-Şide takımı da azılı gericilerin bu çabalarına dört elle sarılıyorlar.

İşçi sınıfından büyük ölçüde yalıtlandıkları gibi, ilerici-yurtsever güçlerin diğer kallarından da peşpeşe şamar yiyen, ajan ve provokatörlükleri artık herkesce bilinen Maocular ve goşistler de DISK'e saldırmaktan geri durmuyorlar. Bunlar, bölücü yöntemlerle DISK içine sızmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfının bu açık düşmanlarına karşı, DISK içinde olduğu kadar, DISK dışında da ilerici yurtsever güçler elele vermelidirler.

TKP, ulusal bağımsızlık, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm için savaşın örgütçüsüdür.

Faşizme karşı utkunun 31. yılı

Sovyet halkı, ordusu, Komünist Partisi'nin yönetiminde verdiği Büyük Anayurt Savaşı'nı 9 Mayıs 1945'te kazandı. En gerici, tekelci sermayenin kanlı diktatörlüğünü, 20 milyon kurban vererek devirdi. Sovyetler Birliği'nde 1710 kent ve 70 bini aşkın köyü yakıp yıkan Hitler ordularını ezdi, darmadağın etti. Yurdundan kovdu. Avrupa halklarını faşizmin boyunduruğundan kurtardı. Faşizmi bir sistem olarak yıktı.

Sovyetler Birliği, ayrıca, Japon emperyalizmini de ezdi; Çin halkının ve Asya'daki diğer ulusların kurtuluşuna çözümleyici katkıda bulundu. Sovyet halkı, İkinci Dünya Savaşı'nın en ağır yükünü omuzlarında taşıdı.

Sovyet devletinin büyük utkusu dünya çapında önemli değişmelere yol açtı. Sovyet ordularının kurtardığı ülkelerde sosyalist devrimler başarıldı. Uluslararası komünist hareketi güçlendi. Sömürgecilik sistemine ölümcül darbeler indirildi. İnsanlığın sosyalizme doğru gelişmesi, yeryüzünde kalıcı bir barışın sağlanması yollarını açtı. Tek sözle bu utku, Büyük Oktobr Sosyalist Devriminden sonra çağımızın en büyük olayı, insanlık tarihinde en büyük devrimci gelişimlerin kaynağıdır.

Sovyetler Birliği faşizme karşı kazandığı bu tarihsel utkuyla, Alman faşizminin saldırısını destekliyen bütün ülkelerin burjuvazisine, tüm gerici güçlere gereken dersi verdi. Türk büyük burjuvazisi de, bu gerici güçler arasındaydı. Saraçoğlu Hükümeti, 18 Haziran 1941'de faşist Almanya ile dostluk paktı bağladı. Sovyet sınırına yığdığı orduya «savaşa hazır ol!» emri verdi. Anti-komünizm ve Sovyet düşmanlığına hız verdi. Savaş yıllarında faşist Almanya'ya her türlü kolaylık gösterildi. «Beşinci Kol»un, Alman casuslarının yıkıcı çalışmalarını yüreklendirdi. Şimdi hükümette başbakan yardımcısı olan faşist Türkeş de, Almanya'da eğitim görenlerin başında gelir. TKP, komünistler, «Beşinci Kol»a karşı. Hitler'in ajanlarına karşı bütün olanaklarıyla savaştı.

Sovyet halklarının en yüksek bir özverilikle kazandığı büyük utkunun 31. yıldönümünü Türkiye işçi sınıfı ve halkımız içtenlikle selâmlıyor. Türkiye komünistleri, sosyalizm ve barış için canlarını veren ölümsüz şehitleri saygıyla anıyor. Lenin'in ülkesine Sovyetler Birliği'ne, halklarına komünizm kuruculuğunda yeni utkular diliyor.

PARTİ YAŞAMI

Emekçi kadını partimize kazanalım

Türkiye'de kadın hareketinde önemli gelişmeler oluyor. Memlekette ve memleket dışında çalışan emekçi kadınlarımız, ilerici federasyon ve dernekler kurdular.

Emekçi kadın bir anne olarak çocuğunu faşistlere karşı cesurca savunuyor. İşçi olarak mitinglere, grevlere, gösterilere erkeklerle birlikte omuz omuza katılıyor. Emekçi kadınlar, ekonomik, politik, sosyal alanlarda eşitsizliğe karşı ancak örgütlü biçimde savaşabileceklerini anlıyorlar. DİSK'in düzenlediği yarım milyonluk «1 Mayıs» yürüyüşüne binlerce kadın emekçi katıldı. «Kadın ve genç işçiler için, eşit işe eşit ücret sağlanmalıdır!» «Analar doğurur, faşistler öldürür!» «Çocuklarımıza yuva istiyoruz!» gibi belgiler haykırdılar.

Bu olumlu bir gelişmedir. Fakat bununla yetinmemek gerek. Komünistler, işçi, köylü, emekçi ve ev kadınları arasındaki çalışmalarına daha da hız vermelidirler. Kadınların derneklerde, sendikalarda, politik örgütlerde görev almaları için onlara yardımcı olmalıdırlar.

Bugün pahalılığa, işsizliğe, emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı, barış, demokrasi ve bağımsızlık savaşına kadınların daha aktif katılabilmeleri için emekçi kadınların ilerici sendikalara, kadın örgütlerine üye olmaları gerek.

Gerek evde, gerekse fabrikalardaki yorucu çalışma, kadın işçinin sendikal çalışmaya vereceği zamanı kısıtlamaktadır. Devrimci sendikalar, saflarında toplanan kadın işçilerin bütün sorunlarına eğilmekle, bunlara çözüm yolları bulmakla, onları sendikal eylemlere daha çok çekebilirler. Genç kuşakların yetişmesinde annelerin büyük payı vardır. Bugün bir kadın devrimci tinsellikte, böylesi bir potada yoğurulur ve yetişirse, yarın devrim yoluna binlerce genç hazırlanmış olur. Emekçi kadınları Türkiye Komünist Partisi sıralarına çekmek, onların parti çalışmalarına daha aktif bir biçimde katılmalarını sağlamak günün sorunudur. Onlara komitelerde görev vermek, tek sözle kadın emekçileri bir partili olarak yetiştirmek, parti komitelerinin önünde duran başlıca ödevlerden biridir.

Emekçi kadının bir komünist olarak parti saflarında yer alması, tüm devrimci hareket için büyük bir kazanım olacaktır.

Bölücülere dikkat!

Sendikal birliğe zarar veren bir tutum, sosyal demokrasinin sağ kanadından geliyor. Sağ sosyal demokratlar hiçbir zaman gerçekleşmemiş olan «sınıflararası barış»ı, burjuvazinin gerici kesimlerinin terörüne ve baskısına karşı, işçi hareketine bir «kurtarıcı» gibi sunuyorlar. Bu görüşlerini sendikalara dayatmak, onları partilerinin bir örgütü durumuna getirmek çabası içindedirler.

Bunların dışında, bir de her biri ayrı ayrı, işçi sınıfının «biricik» partisi olduklarını öne süren legal «sosyalist» partilerin tutumları var. Bunlar stratejik ayrılıklarını, bölünmüşlüklerini DİSK içine taşıyorlar. DİSK'de kendi partilerinin, kendi görüşlerinin egemen olmasını istiyorlar. Böylelikle «sendikaları bir parti örgütü gibi görme» eğiliminde sağ sosyal demokratlarla birleşiyorlar. Onların egemenlik çabalarına ve «üçüncü yol»culara yardım ediyorlar. Böylelikle, DİSK'de sendikal birliği tehdit edenler karşılıklı olarak birbirlerini «haklı» çıkarıyor, birbirlerinin bölücü eylemlerine kılıf geçiriyorlar.

Bunlardan anti-sovyetizmin batağına düşmüş olanları DİSK'i içten vurmak için Maocularla elele veriyor. Elka grevi bunun bir örneği idi. Bazıları yazdıkları yazılarda, Maocuların uluslararası alanda sendikal örgütleri yıpratma, gözden düşürme yöntemlerine, onları kıskandıracak ölçüde sahip çıkıyor, DİSK'i «iç ve dış sermayeyle işbirliği yapıyor» diye karalamağa çalışıyorlar. Yazılarında «derinlemesine sınıfsal değerlendirme» yapanlar, DİSK'in hızlı gelişimini, genel olarak işçi sınıfının bilinçlenmesine, politik savaşının gelişmesine ve sosyal süreçlerin hızlanmasına değil de, Türk-İş'in başında birkaç gangsterin kalmasına ve İstanbul sermayesine bağlıyorlar. Bütün bunları «sosyalist partili sendika», «sosyalistleştirme» gibi sekterizm damgası yemiş görüşlerin «sol» çekiciliği arkasına gizlenerek yapıyorlar.

DİSK işçi sınıfının sendikal örgütüdür. Ona bağlı sendikalarda bölücü ve provokatörler dışında hangi görüşten, hangi partiden olursa olsun tüm işçiler yer alıyor. DİSK tarafsız değildir. İşçi sınıfının çıkarlarını savunur, onun içindedir. Ancak, partilerden örgütsel olarak bağımsızdır. Bu bağımsızlığı zedeleyen, sendikalarla işçilerin, sendikalarla merkezin arasını açmayı deneyenlere karşı koymanın ve DİSK'in hızlı gelişiminden dolayı ortaya çıkan aksaklıkları gidermenin yolu sendikal demokrasiyi güçlendirmek, bu yolda kararlı bir birlik kurmaktır.

Saldırılara cevap

«Su uyur, düşman uyumaz!» derler. MİT uyumuyor. CIA uyumuyor. Demirel'i, Türkeş'i, Asiltürk'ü, Erbakan'ı, mezar kaçkını Bayar'ı, hiçbiri uyumuyor. Gerici, faşist karması, NATO'cu, Amerikancı hükümet bütün halkımıza, bütün ilerici güçlere, sendikalara, örgütlere, öğrencilere karşı kanlı bir terör uyguluyor. Türkiye'mizde, özellikle işçi yatakları, öğrenci yurtları, okullar, üniversiteler sözün tam anlamıyla savaş alanları olmuştur. İlericilikle gericilik, faşizmle özgürlük, böylesine kanlı bir savaş alanına girmiştir. Böylesi bir savaşta, sınıflar, ara tabakalar, partiler, herkes yerini alıyor.

Kendiliğinden şöyle bir soru ortaya çıkıyor: Kim nerededir? Her parti nasıl bir konum alıyor? Tutumları nedir?

Mart'ta, TSİP'in kongresi yapıldı. Daha önce kongrede ele alınacak program taslağı yayınlandı. Yayınlanan tasarıyla, sonradan kongrede onaylanan Program arasında bir ayrılık vardır. Böylesi bir şey normal sayılabilirdi. Eğer kongredeki ters çıkışlar olmasaydı. Bu çıkışların çoğu TKP'ni boy hedefi alıyordu.

Kaçmazlar, Moskova Danışma Toplantılarını bilmez değillerdir. Bunlar Türk basınında bol bol yayınlanmıştır. TKP; 1957, 1960 ve 1969 Danışma Toplantılarına aktif olarak katılmıştır. Bunlar da günü ve tarihiyle, belgelerle yayınlanmıştır. Bu yüksek Komünist forumlarda yapılan önerilerde, alınan kararlarda günün başlıca en somut sorunları, halkları yakından ilgilendiren sorunlar ele alınmıştır. Bu forumların kararlarında deniliyor ki: Sosyalist ülkelerin halkları, kapitalist ülkelerin proleterleri, bütün demokratik güçler, ezgi altında olan veya kurtulan, ulusal kurtuluş için savaşan halklar, birleşiniz! Barış, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme, demokrasi ve sosyalizm uğrunda emperyalizme karşı, sömürgeciliğe karşı, faşizme, gericiliğe karşı savaşta birleşiniz!

Bu çağrı, bu belgiler, bugün de somut olarak, bizim için, Türkiye'miz için geçerlidir. TKP'ne saldıranlar böylesi bir gerçeğe karşı yürüyorlar.

Bugün Demirel Hükümetine, faşizme tırmanan işbirlikçi burjuvaziye, kanlı teröre karşı bütün devrimci, ilerici güçlerin, örgütlerin birliğini savunacağı yerde, baş düşmanı bırakıp, Komünist Partisi'ne sataşmak, sendikaları parçalamak yoluna gitmek halkımıza, işçi sınıfımıza düşmanlıktır.

PARTİ YAŞAMI

Kalpazanlar

Komünist Partisi'nin karşısına dikilen ters akımlar, ona saldıran sapıklar, onun tarihine el atmak isteyen kalpazanlar az değildir. Son zamanlarda bunların sayısı çoğalıyor. Bu da, partinin yığınlara inmesi, onların savaşlarıyla bağlanması karşısında burjuvazinin her yandan, her araçla saldırıya geçmiş olmasıdır.

İbrahim Topçuoğlu diye birisi atıldı ortalığa. TKP'nin kuruluşunu, tarihini koyuldu eşelemeye. Piyasaya böyle bir kitapçık da sürdü. Baştan aşağı yalan, uydurma birşey. TKP'nin tarihini, kuruluşunu kimi yerde tepe taklak ediyor, kimi yerde düpedüz yalan söylüyor. Ve en saçması, en ipe sapa gelmez yönü şudur: Rıza Keskin diye birinin söylediklerine dayanıp ahkâm kesmesi. Baştan söyliyelim, TKP'nin tarihinde, hele onun kurucuları arasında Rıza Keskin diye birisi yoktur. Sonra Mustafa Börklüce'yi, yani Sarı Mustafa adıyla tanın birisini partinin «kurucusu» olarak gösteriyor.

Bu adamın kimliğini çok iki biliyoruz. Öleli de epey oldu. 1915 yılında küçük subay olarak orduya giriyor. Bir tümenin haberleşme servisinde görevlendiriliyor. Bu tümen, Birinci Dünya Savaşı'nda Galiçya cephesinde ve Romonya'da bulunuyor. Sonra 1917'de Rusya'da devrim seli kopunca bu tümen Romanya'dan Kafkaslara aktarılıyor. Bu tümen o zamanlar Azerbaycan'a dalan Türk ordularıyla birlikte Bakü'ye giriyor. Kafkaslar'da, Dağıstan'da Sovyetlere karşı, Kızıl Orduya karşı, Beyaz Orducuların yanında savaşıyor. En sonunda Kızıl Ordu bunların hepsini darmadağın ediyor. Azerbeycan kurtuldukton sonra bu Börklüce de yeniden ortoya çıkıyor. O karışıklık zamanında partiye sokuluyor. Bu adamın parti içinde yaptığı şey dedikoduculuk, bölücülük olmuştur. Ne hikmettir ne keramet, bilinmez, bu adam birçok defalar polisçe yakalanmış, ama her defasında hiçbir baskıya uğramadan salıverilmiştir. İşte böylesi bir adamdan Topçuoğlu kaynaklanıyor. Üstelik bu Sarı Mustafa'yı Parti'nin «kurucusu» pozunda gösteriyor.

Böylesine sorumsuz, tarihsel olayları altüst etme girişimi rasgele değildir. Partimizin sanlı savaş tarihi lekelenmek, parti üyelerinin kafaları karıştırılmak istenmektedir. Böyle olduğuna göre, partimizin gerçek tarihini, gelişme ve savaş yollarını, savaş geleneklerini yeni kuşaklara öğretmek zorunluktur. Partimizin bir savaş programı, süregen Markşçı-Leninci bir politikası vardır. Partimizin tüzüğü vardır. Bu tüzüğün, programın dışındaki gevezeliklere, provokatörce çıkışlara her zaman karşılığını vermek zorunluktur.

Sağlı-«sollu» saldırılar

TKP'ne sağlı-«sollu» saldırılar yoğunlaşıyor. Bu saldırılar düzenli, belli bir plâna göre, sürekli bir nitelik taşıyor. Kimi zaman bu saldırılar polisin, MİT'in, Demirel-Türkeş takımının faşist saldırılarıyla düğümleniyor. Kendilerine «solcu» ya da «sosyalist» süsü verenlerin Komünist Partisi'ne yüklenmeleri, genel saldırının bir dalı oluyor. Kimi sosyalistlerin böylesi tutumlarını sergileyen veriler, olgular dizi dizidir. Örneğin, gençlerin, öğrencilerin ya da işçilerin kalabalık olduğu bir toplantıda, polisin, MİT ajanlarının gözü önünde bu tür sosyalistlerden biri çıkıyor, bağıra bağıra: «Biz TİP'liyiz, onlar TSİP'lidir. Ya siz nesiniz?» diye komünist olabileceğini sandığı kişileri gösteriyor. Buna, böylesi bir davranışa provokasyon derler. Bunun başka adı yoktur.

Bu gibilerin arasında TİP ve TSİP'in politik doğrultusunu etkileyen kimseler vardır. TKP'ne karşı savaş biçimleri kimi zaman açık, kimi yerde kapalı, çoğu zaman sinsicedir. Bu gibiler TKP'nin açık söyleşi, diyalog kurmak, dobra dobra, yüzyüze konuşmak, ortak düşmana karşı savaşta eylem birliği kurmak önerisine yanaşmıyorlar.

TKP'nin Programıyla, savaş plâtformuyla, strateji ve taktiğiyle TİP ve TSİP'in programları ve tutumları birbirinden ayrıdır. Bu da doğaldır. Evet, onlar legal-açık çalışan, bugünkü anti-demokratik halk düşmanı, faşizme tırmanan bir hükümet zamanında bile varlıklarına dokunulmayan partilerdir. Onların bu legaliteleri, açık çalışabilmeleri nelere dayanıyor? Bu, birincisi, işçi sınıfının ardıcıl savaşlarından, yığınsal halk direnişlerinden kaynaklanıyor. İkincisi, işbirlikçi, erki elinde tutan çevreler alışageldikleri eski hükümet etme yöntemlerini, artık öyle kolay kolay uygulayamıyorlar. Gerici-faşist karması hükümet bu partilerin üzerine yürümeyi şimdilik pek ele almıyor. Burjuvazi, taktik zorunluğu, ufak tefek ödün vermeyi, karşısındaki güçleri, örgütleri teker teker vurmayı, onları birbirine düşürmeyi ön plâna alıyor. Üçüncüsü, Türkiye Komünist Partisi'nin günden güne güçlenmesidir. Bu güçlenme hem sayıcadır, hem örgütçedir.

İşçi sınıfının, geniş emekçi yığınların, ilerici güçlerin sürekli direnişleri, Komünist Partisi'nin bu direnişe yön vermesi, onu politik alanda daha etkili kılması, anti-faşist, anti-emperyalist örgütlerin veya partilerin açık yaşıyabilmelerine olanak sağlıyor.

TKP, sürekli yayınlarıyla, fobrikalarda, işçi yataklarında örgütlenmek yoluyla, yığınsal çıkışlara ardıcıl katılmakla, bu çıkışları örgütlemek eylemleriyle ulusal niteliğini, devrimci özünü, Leninci kimliğini, proleter enternasyonalizmi hamuruyla yoğrulduğunu ortaya koymaktadır.

«TKP'NİN SESİ» radyosunun yayınlarını her gün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 11'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.

ASBP'nin Kongresinde

(1. sayfadan devam)

örgütlüyor. Halkımızın ulusal çıkarlarını savunuyor. Partimizin belgileri, savaş parolaları yığınlara böylesine mal oluyor. Enternasyonalizm bayrağını partimiz yükseklerde tutuyor. En gerici güçlerle, faşist komandolarla birlikte, fabrikalarda işçilere, üniversitelerde, liselerde öğrencilere saldıran Maoculara karşı, her tür ters akımlara karşı partimiz savaşım arkasını kesmiyor.

Uluslararası son gelişmelerin ışığında dünya komünist ve işçi partilerinin yeni bir Dayanışma Forumu'nun toplanmasını zorunlu görüyoruz.

Kongrenizin çalışmalarına katılmak, böylesi bir forumu izlemek olanağını bize vermiş olmanıza, ayrıca içtenlikle olan konukseverliğinize candan teşekkür ederiz.

Yaşasın Almanya Sosyalist Birlik Partisi!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın yüce Marks'ın anayurdunun onuru Demokratik Almanya Cumhuriyeti!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!